зображення пилу стоїчно нагадує пил:

це майже потреба – приречену землю топтати.

окраїна листя така ідилійно картата,

аж місце розплати не в змозі проґавити крил.

земля, за яку осипається іній на латах,

коравіє глиця, стирається в небі ковил…

за куряву серця відважуєш тінь голови –

на денці жорстви – супокоєм в чотири карати.

до кореня топчеш, і голосно гнеться земля.

того, хто тікає, усе ще можливо ловити,

а хто зупинився – того і не вгледиш здаля.

чого тобі, серце? напровесні квіти чи квити?

пручається в горлі остання потреба любити.

під ноги течуть соковиті від поту поля